

ufuldført, saa var det af den Mand, der traadte i Spidsen, forudsat som en Betingelse for, at han kunde gjøre dette, at Kommissionen maatte have en saa meget større Handlefrihed, at den kunde tage Beslutning i de enkelte forekommende Tilfælde, uden just at afvente den formelle Forretningsgang i Ministeriet, og at det maatte kunne ske, selv om enkelte Overstridelser maatte komme frem, forudsat at disse maatte vise sig at være absolut fornødne, og saaledes, at Ministeriet fattes i Rundskab om saadanne Overstridelser, naar de fandt Sted. Men det var ogsaa kun denne Stilling, som blev givet den nye Kommission. Jeg skal imidlertid i denne Henseende endnu bemærke, at denne Kommission først blev nedsat den sidste Dag i Februar Maaned, at den gik til et overordentlig indviklet og omfattende Arbejde, hvori den først maatte sætte sig ind, og at man da ikke fornuftigvis kunde vente, at der kunde være Tale om, at der indtil midt i Marts Maaned, hvorom her er Spørgsmaal, skulde kunne foreligge saadanne Oplysninger, at Ministeriet paa nogen Maade kunde fremkomme med Indstillinger til Thinget. Jeg skal nu, idet jeg vil opgive andre Bemærkninger med Hensyn hertil, Bemærkninger, som iøvrigt kunde ligge nær, vende mig til et andet Hovedpunkt i Sagen, der, som jeg tror, paa en besynderlig stadig Maade har spillet ind uden at være opfattet rigtigt, nemlig Spørgsmaalet om Benyttelsen af Reserverfonden, baade formelt, uden Bevilling af Rigsdagen ved Ministeriets Resolution, og ogsaa reelt, med Hensyn til over hvilke Gjenstande Benyttelsen af Reserverfonden kunde finde Sted. Der er jo ogsaa sagt, i alt Fald fra Udvalgets Flertals Side, at dette Spørgsmaal skulde undergives en nærmere Overvejelse; der er imidlertid med Hensyn til dette baade fra Ordføreren for Flertallet og fra Ordføreren for Mindretallet fremkommet forskellige Bemærkninger, som jeg virkelig anser mig for opfordret til bestemt at imødegaa. Naar det siges, at der tidligere har været en Reserverfond ved Theatret, saa er det jo oplyst af Ordføreren for Mindretallet eller maaste for Flertallet, at denne fuldstændig var forsvunden i 1858, og naar det bemærkes, at den Lov, som fremkom fra Regjeringens Side i 1868, havde Bestemmelser om en Reserverfond, saa synes det mig dog at være soleklart, at naar man to Gange har forhandlet denne Lov og som Resultat af den sidste Behandling har forkastet den, fordi man mente paa Finansloven at kunne optage alle de Bestemmelser, som skulde være bindende for Ministeren, og man da paa Finansloven optager de fleste Bestemmelser, men udtryffeligt udelukker dem om Reserverfonden, saa kan man lige overfor denne Situation umulig Andet end maatte erkjende, at det ikke var Meningen at gjøre Bestemmelserne for Reserverfonden — som ikke var tilstede og ikke i lang Tid havde været tilstede — bindende. Dette forekommer mig at være uimodsigeligt, og

endnu mere forekommer det mig klart af den hele Ordningens Bestaendighed, der fandt Sted i 1870, ved Bestemmelsen om et aarligt Tilskud i 5 Mar af 50,000 Rbd., at denne, hoad der udtryffeligt blev udtalt den Gang, denne Bestemmelse blev tagen, netop blev saaledes, for at det skulde vise sig, at Theatret i disse 5 Mar, i hvilke efter Rigsdagens Beslutning Overgangen til det nye Theater med alle dets Krav og Fordringer skulde finde Sted, skulde være istand til ved egne Midler at kunne føre Sagen igennem uden at behøve paany at henvende sig til Rigsdagen, idet man netop ønskede at holde Behandlingen af disse Sager borte. Det er disse Ytringer, som maa holdes fast, naar der spørges om, hvorledes Bestyrelsen af Theatret har stillet sig med Hensyn til disse Midler. Der er derfor, tror jeg, ikke nogenfomhelst virkelig Skygge af Tvivl om, at Ministeriet kunde disponere over disse Midler uden at søge dem bevilgede af Rigsdagen. Foraauidt der derimod er Spørgsmaal om Omfanget, er det en Selsølgelse, at der kan være Grændser og maa være Grændser i saa Henseende; man kan ikke anvende Pengene til Svadsomhelst. Men det, der har været Spørgsmaal om under de Forhandlinger, der ere førte i Thinget, er ene og alene, hvorvidt man kunde benytte Noget af disse Midler til Noget, som maatte anses for at henhøre til det Byggearbejde, som var hjemlet ved Lov af 18de Juni 1870. Det er dette, Ministeren har sluttet sig til; kun naar der var Spørgsmaal om noget Saadant, om Noget, hvorom man havde Bestemmelser i Theaterloven, vilde der være en Hindring for at tage noget Beløb af Reserverfonden dertil. Det var dette, jeg gik ind paa under Forhandlingen om Bevillingen til Maskineriet, uagtet jeg ganske vist tidligere havde haat Tvivl om, hvorvidt det kunde gjælde med Hensyn til Maskineriet. Thi vel er Maskineriet ogsaa omtalt — eller der er dog hentydet dertil — i Theaterloven eller Forhandlingerne derom, men det maa bemærkes, at Spørgsmaalet herom havde faaet en ganske anden Skikkelse. Der var Tale om at overslytte det gamle Maskineri til det nye Theater; altsaa det, der var Tale om, var en Overflytning, og det var først senere, at det ved Undersøggelsen viste sig, at en Overflytning ikke kunde finde Sted, at en saadan vilde være i højeste Grad skadelig for Theatrets Virksomhed. Der blev da Tale om for Theatrets Fremtids Skuld at gaa til at anskaffe et nyt, fortrinligt Maskineri. Jeg fandt, at dette gik noget udenfor Theaterbygningsloven, men jeg fravalde overfor den fælles Udtaalelse, som Flertallet fremkom med, denne Anskuelse, og der blev taget Bevilling derpaa. Men naar man da opkaster det Spørgsmaal: Hvad gaar da ind under Theaterbygningsloven, saa vil jeg sige, at det vilde blive et udmømmeligt Omme, naar man vilde fremstætte alle derhen hørende Ting. Jeg holder mig overbevist om, at, selv om en Engel